

184

IUNIE

2020

METAMORFOZE

revistă înregistrată
la Judecătoria Medgidia
Dosar nr. 30/ PJ/ 1990

Adresa revistei:
metamorfoze90@gmail.com

Revista poate fi citită și la adresa:
<http://metamorfoze.wordpress.com>

revistă de spiritualitate și atitudine civică apare la Medgidia

Const. MIU

COLȚ DE RAI

Tu ești colțul meu de rai
Cu fântâni de apă vie,
Lângă mine tu să stai,
Setea potolește-mi mie!

Și-am să-ți fac cununi de stele,
Căci tu ești împărăteasă
Pentru dorurile mele,
Floarea florilor – alaeasă.

Colț de rai, învrednicește
Sufletul să-și ia avânt
Spre lumina care crește
Din altarul tău cel sfânt.

COGITO :

„Nici un paradis nu e frumos ca
acela pe care și-l zugrăvește omul
în sufletul său. Raiul unuia poate fi
iadul altuia.”

Liviu REBREANU

călcâiul inimii

MOTO:

„Orice inimă are un călcâi al lui Ahile!”
Anton ONIGY

Din cioburi de inimă, îmi
făcusem oglindă – că doar e la modă!

Când m-am privit în apele ei, am
deslușit frânturi de vise risipite între
ramele ei...

Ai apărut tu și m-am recunoscut în
oglinda ochilor tăi, cunoscându-mă
parcă de-o viață...

Prof. Dr. Const. MIU

TEOLOGIA LACRIMILOR

Moto:

„Fericiți cei ce plâng, căci aceia se vor mângâia.”
(Matei, 5: 4)

În ortodoxie, există o relație intimă între Lumina sacră și darul lacrimilor. Sfinții Părinți asociază ideea de Lumină sacră cu Persoana lui Dumnezeu Însuși, „în special când este vorba de declarații absolute: **Dumnezeu este Lumina (1 Ioan, 1:5)**(...) El este numit **Tatăl Luminilor (Iac., 1:17)**(...) Cristos este **Adevărata Lumina (Ioan, 1:4, 9; 8:12; 12:35,46)**(...) Lumina este adesea evocată pentru a descrie lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu, sub călăuzirea Duhului Sfânt. El luminează sufletul (**2 Cor., 4:6; Efes., 5:14; 1 Petru, 2:9**), (...) umple inima credinciosului de bucurie (**Ps., 27:1; Is., 58:8**).”¹⁾

Ținând cont de treptele urcușului spiritual, întru devenirea ființei duhovnicești (**purificarea, iluminarea și îndumnezeirea**), Lumina sacră trebuie înțeleasă ca Slava lui Dumnezeu. Aceasta este „ogindirea chipului lui Dumnezeu în om, Lumina care a învăluit trupul înainte de cădere (...) De aceea, Mântuirea este restatornicirea chipului și slavei primului om”,²⁾ **calea** de intrare în Sfânta Lumină a prezentului etern.

În poezia **Lacrimile** (volumul **Poemele luminii**), Lucian Blaga ilustrează metaforic legătura între Lumina sacră, pocăință, smerenie și „darul lacrimilor”. Mai întâi, această Sfântă Lumină îi provoacă protagonistului poeziei – „întâiul om” – o **durere metafizică, insuportabilă**:³⁾ „Când izgonit din cuibul veșniciei/întâiul om/trecea uimit și-ngândurat prin codri ori pe câmpuri,/îl chinuia muștrându-l/lumina, zarea, norii – și din orice floare/îl săgeta c-o amintire paradisul – /și omul cel dintâi, pribeagul, nu știa să plângă./Odată, istovit de-albastrul prea senin/al primăverii,/cu suflet de copil întâiul om/căzu cu fața-n pulberea pământului:/ « Stăpâne, ia-mi vederea/ori dacă-ți stă-n puțință împăienjenește-mi ochii/c-un giulgiu,/să nu mai văd/nici flori, nici cer, nici zâmbetele Evei și nici nori,/căci, vezi – lumina lor mă doare. »//Și-atuncea Milostivul într-o clipă de-ndurare/îi dete lacrimile.”

Durerea aceasta duhovnicească este cauzată – așa cum mărturisește „întâiul om” – de **nostalgia Paradisului**. El vede într-o serie de elemente ale lumii profane (**flori, nori, zâmbetele Evei**) componentele care au fost cândva

ale sacralului. Ca atare, solicitarea adresată Stăpânului Suprem de a-i lua vederea este perfect îndreptățită, căci numai așa poate scăpa de nostalgia Paradisului, devenită obsesie, și odată cu aceasta de durerea metafizică de care se plânge.

Să reținem că la nivelul registrului verbal, durerea metafizică este evidențiată prin intermediul unei sintagme cu valoare stilistică de superlativ: „(îl) chinuia muștrându-l”, unde indicativul imperfect și gerunziul focalizează atenția spre o **acțiune durativă**.

În al doilea rând, **întâiul om cu suflet de copil** nu poate suporta Lumina sacralului, pentru că el nu este încă pregătit să o primească: „Oamenii nu pot să se unească cu Lumina dumnezeiască și necuprinsă și să o vadă, decât curățindu-se prin păzirea poruncilor...”⁴⁾

Dar cel „izgonit din cuibul veșniciei” nu știa un lucru esențial, fără de care nu poate primi Lumina mântuitoare: „...omul cel dintâi, pribeagul, nu știa să plângă” (s.n.). De aceea, Milostivul se-ndură de el și-i dăruie lacrimile. Sfântul Serafim de la Sarov afirmă răspicat că „Unde nu sunt lacrimi, nu este mântuire.”⁵⁾ De fapt, protagonistul acestei poezii, ca și cel din poezia **Orbul**⁶⁾ (din volumul **Destin** – 1933) a lui V. Voiculescu, așteaptă cu răbdare mântuirea.

Chinuit de nostalgia Paradisului, protagonistul recurge la gestul rugăciunii: „căzu cu fața-n pulberea pământului”. Prin rugăciune, cel „cu suflet de copil” intră în dialog cu Tatăl Ceresc, iar cererea este formulată în termenii unei **negații totale**: „să nu mai văd/nici flori, nici cer, nici zâmbetele Evei și nici nori” (s.n.). În versurile citate, recunoaștem aspecte ale **teologiei apofatice**, negative (negația fiind una totală, realizată prin repetarea conjuncției negative **nici**), care definesc componentele sacralului, în termenii teologiei ortodoxe. Se va vedea că rugăciunea, care este una **lucrătoare**, anticipează **darul lacrimilor**, căci „Sporind prin smerenie – așa cum face protagonistul poeziei **Lacrimile** (n.n.) – rugăciunea rodește în dragoste.”⁶⁾

Răspunsul Stăpânului Suprem este urmarea rugăciunii lucrătoare, al cărei rod în dragostea dumnezeiască este **darul lacrimilor**.

De aici începe urcușul spiritual al **omului celui dintâi**, căci lacrimile pe care i le dă Milostivul sunt „măsura înduhovnicirii”.⁷⁾

Spre deosebire de *lacrimile duhovnicești* care îi sunt dăruite *întâiului om cu suflet de copil* (din poezia lui Blaga), lacrimile mamei lui Fulger (din poezia lui Coșbuc, *Moartea lui Fulger*) sunt de cu totul altă esență: acestea sunt *trupești*, căci „la originea lacrimilor naturale se află durerea...”⁸⁾

Plânsul mamei îndurerate de pierderea fiului mult iubit este redat de către poet în termenii unui superlativ stilistic: „Și tot palatul plin era/De plâns *cumplit*”(s.n.). Această situație de excepție este amplificată prin câteva superlative stilistice cantitative: „Topiți sunt ochii viorei/De-atâta vaiet *nentrerupt*,/(...) N-ai glas de vifor, să jelești;/(...) N-ai *mări de lacrimi, mări să plângi*”(s.n.). Să observăm că în versurile citate se face distincție între lacrimile naturale (de care are parte mama îndurerată) și cele duhovnicești (de care aceasta duce lipsă). Absența acestora din urmă este evidențiată cu ajutorul unei *negații totale*, al cărei nucleu îl reprezintă substantivul cu valoare cantitativă „mări”.

Să mai reținem încă un amănunt: moartea fiului îi provoacă mamei *lacrimile naturale*, acestea izvorând „din aducerea aminte de moarte”:⁹⁾ „...Mi-a fost și mie scris/Să mă deștept plângând din vis”.

Bătrânul sfetnic, care încearcă să schimbe atitudinea mameiperate, sesizează că plânsul acesteia este al unui om revoltat: „De ce să plângi privind în sus?/Mai bine ochii-n jos să-i pleci”. Mesajul pe care acesta i-l comunică este acela că fără smerenie și pocăință nu va avea parte de mântuire. De asemenea, sfetnicul observă la această nefericită împărăteasă „întristarea cea din simțuri, pe care o provoacă și o alimentează patima...”¹⁰⁾ Patima aceasta vine din conștientizarea că a fost părăsită de Dumnezeu. De aici și hulirea divinității (prin care se încalcă cea de-a treia poruncă a *Decalogului*): „Ah, Dumnezeu, nedrept stăpân,/M-a dușmănit(...)/Și-a pizmuit norocul meu!/E un păgân și Dumnezu”.

Înțelegând că „Nu-i bine să ne dezlipim/De Cel ce viețile le-a dat”, maica lui Fulger „n-a mai plâns”. Abia acum se manifestă *frica de Dumnezeu* care „spre deosebire de angoasa și spaima provocată de lume, este o forță spirituală, pozitivă, izvorâtă din căință”¹¹⁾: „Cu spaimă mută-n jur privea”.

NOTE:

1. **Dicționar biblic**, vol. II, Editura Stephanus, 1996, p. 271.
 2. Pr. Prof. Dr. Ion Bria, **Dicționar de Teologie Ortodoxă**, Editura Institutului biblic și de Misiune al BOR, București, 1994 (ediția a II-a), p. 361.
 3. Arhim. Sofronie, **Mistica vederii lui Dumnezeu**, Editura Adonai, București, 1995, p. 97.
 4. Placide Deseille, **Nostalgia ortodoxiei**, Editura Anastasia, București, 1993, p. 188.
 5. Kallistos Ware, **Împărăția lăuntrică**, asociația creștină *Christiana*, București, 1996, p. 47.
- * În poezia *Orbul*, Voiculescu dă Luminii (după care tânjește cel care-și recăpătase vederea) semnificația unei *Lumini a cunoașterii și iubirii* (cf. Arhim. Sofronie, op. cit., p. 112): „Eu n-așteptam vederea, ci mântuirea”.

6. Pr. Ioan Teșu, **Darul lacrimilor**, în *Teologia necazurilor*, asociația creștină *Christiana*, București, 1998, p. 140.
7. Ibidem, p. 195.
8. Idem, p. 195.
9. Pr. Ioan Teșu, op. cit., p. 204.
10. Ibidem, p. 198.
11. Idem, p. 197.

SINGUR - CUC

Pe Fifi când a văzut,
S-a îndrăgostit subit.
Febră marea a avut,
Tratament nu a găsit!

Cum să-i spună tocmai el:
Sunt îndrăgostit lulea,
Mă numesc, să știi, Mitel,
Te iubesc pe dumneata!

Nu se poate-așa ceva!
Dezarmantă-i inima!
Trebe cucerită fata,
Când pe ea se pune pata!

Ea nici nu știa, săraca:
Își tăia singur craca
Cum să fie singur - cuc
Și să umble de năuc?!

*Noile aventuri
ale lui MITEL*

MITEL - TINEREL

FIFI și-a pus centură,
Dar nu de castitate...
Și-a pus – să știți – la gură,
Căci gura bate toate!

Mitel era fericit,
Când a văzut isprava:
Nu îi mai cată price
Găsit-i-a nărava!

E slobod la orice de-acum
Ba chiar la băutură,
Că FIFI nu-i mai stă în drum
Și dop are la gură!

„Mi-ești dragă” – i-a spus el voios –
Că pot și eu să vorbesc –
Fățîș, nu numai pe dindos –
Îmi pare că-ntineresc!

Cosmin ȘTEFĂNESCU

Ocultarea frumuseților vieții

Frumosul este chintesența vieții și principiul - laitmotiv pe care ne sunt călăuziți pașii încă de la începutul umanității.

În fiecare zi, pornim hotărâți prin hățșul de nepătruns compus din întuneric și lumină, iar în graba noastră telurică trecem pe lângă o mulțime de frumuseți care nu ne mai ating și nu ne mai înfloară. Toate acestea rămân ascunse, de parcă ar fi invizibile, într-o zonă obscură privirii noastre rătăcite și a sufletului nostru care vremelnic urlă de neîmplinire. Lamentările lumii, pline de zbcium, creează ceea ce noi numim azi: "o junglă umană", care zi de zi nu face altceva decât să ne perturbe pentru veșnicie conexiunea cu matricea universală. Astfel, noi suntem rupți de tot ce ne întregeste și ne luminează tainele sufletului de parcă am fi guvernați de-un monstru htonian. Suntem una cu geneza și chintesență de divin, dar cu toate acestea nu facem altceva decât să ne îndepărtăm ceas de ceas, zi după zi și an de an de tot ceea ce ne reprezintă și pare că nu mai suntem anorați în lumină.

Încă de la începuturi, cândva în vremea apariției leagănelui vieții și al civilizației, am evoluat rapid, iar totul a fost precum o explozie exponențială. Omenirea a reușit să facă un salt extraordinar și a ajuns rapid în vârful lanțului trofic, iar din acel moment nu facem decât să ne luptăm cu eul nostru, să negăm existența și să pășim spre prăpastia autodistrugerii. Mult mai nimerit ar fi să ne trezim la realitate, să ne bucurăm de chintesențe de frumusețe și de multitudinea de explozii de bucurie efemere din regnul vegetal, mineral sau animal pe care Dumnezeu ni le-a lăsat să le păstorim în milostenia și iubirea sa față de oameni.

O alegere bună pentru fiecare dintre noi ar fi să ne mai oprim uneori din agitația acestei vieți tumultuoase și să admirăm o floare, ori să luăm un biet patruped rănit și să-i acordăm primul ajutor, apoi un sălaș cald. Acest lucru reprezintă una dintre calitățile pline de servitute ale omului, faptul că poate face fapte bune, iar acest lucru îi luminează viața și tainele cele mai ascunse care generează diferite stări de bine. Noi suntem cei care am descoperit artele și ne-am simțit bine. Astfel am reușit să facem ca orice disciplină să

atingă aripile zeiței Euterpe, apoi în timp, în lupta noastră cu înălțimile, ne-am disipat și ne-am rupt de ideea de bază până am falsificat-o.

Mileniile au trecut peste noi și ne-am transformat treptat într-un simulacru de roboți grăbiți să execute diferite servicii societății. Nu a trecut mult și am ajuns să fim încartiruiți într-o viață searbădă, lipsită de sens ori esențe.

Existența sacralului este un drum prin care ni s-a revelat primordIALIZAREA spiritului, apoi ni s-a relevat micimea noastră. Toate acestea se manifestă pentru om încă de la începuturi și apar oriunde în mitologie, istorie și religie, chiar dacă în cele mai multe cazuri își trag seva din profan. Sacralul și profanul pornesc dintr-un punct infinitezimal comun, un izvor inițial, care cu timpul a devenit un fluviu de dimensiuni incomensurabile cu o multitudine de brațe din care s-a născut un adevărat mozaic cultural și religios.

În opinia mea, suntem blocați de multă vreme într-un carusel ca o sarabandă nebunească ce pare că nu dorește să se mai oprească nicicând. Lumea se rupe de Lumină și de ideile de bază: cultură și religie și se scaldă într-un simulacru tehnologic.

Conștientizăm că nu trăim ce am visat încă din prima clipă și simțim cu acuitate acest lucru. Cu toate acestea mergem mai departe de parcă suntem mânați de la spate ca-ntr-un spirit de turmă. Am ajuns să privim circumspect tot ce ne înconjoară. Aproape că nu ne mai pasă de nimic și de nimeni, de parcă cineva, în timp, ne-a schimbat și ne-a transformat, iar acum ne curge un melanj de sânge cu vitriol prin vene.

Suntem prinși în mrejele televizorului ori în tot ce reprezintă tehnologia și industria mass-media. Am uitat să trăim intens fiecare clipă și să ne bucurăm de frumosul care ni se așterne peste tot în cale!

Este imperios necesar să ne ancorăm încă o dată la lumina ce pogoară din Duhul Sfânt și să învățăm să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Pornind de la această secvență de informație, putem să clădim o cale prin care să privim și să slăvim măreția frumosului în toată splendoarea sa.

Lumea, creată de Dumnezeu în șapte zile, este o lume minunată! O minune vie care ne-a fost dăruită împreună cu liberul arbitru. Cu siguranță, sunt multe căi prin care putem să privim valențele creației. Ne trebuie doar un grăunte de voință ca să ne rupem de tot ceea ce stă precum un zid în fața frumosului din viața fiecăruia dintre noi: televizoare, calculatoare, laptopuri, tablete ori telefoane mobile. Să nu uităm nicicând că toate acestea nu reprezintă decât niște instrumente create de om pentru oameni! În antiteză, este însăși viața, creația unui Dumnezeu Unic Atoateștiutor și Atoatevăzător care primează întotdeauna și niciodată nu se perimează. După ce fiecare dintre noi o să realizeze cât de mare este diferența, o să vedem că în decursul timpului am fost văduviți de chintesența vieții. Din acest moment al iluminării, nu ne mai rămâne decât să privim în jur și să ne minunăm de sacralitatea a absolut tot ce ne înconjoară și să ne bucurăm înmiit de fiecare clipă.

Atât! Nimic mai mult!

Aceasta, cred că este calea de urmat, fiindcă după cum bine știm, nu suntem nemuritori!

Radu ZĂGREAN – Dej

Umbră...

Pe un fir de iarbă dacă stai,
Pe un fir de iarbă subțirie,
Umbră ta alunecă din rai,
Umbră ta cu cântece învie.

Pe o cupă mică de cristal,
Pe o clipă scrisă cu sfială,
Umbră ta ca pe un pedestal,
Umbră ta o umbră de năvală.

Pe o arătare ca de vânt,
Pe o clapa necuvantatoare,
Umbră ta închisă în cuvânt,
Umbră ta închisă în uitare.

Si pe fir de iarbă umbră ta
Si pe fir de iarbă resemnarea,
Ne-or găsi așa si-om aștepta
Să înceapă iarna,să vuiasca marea.

Leagă noaptea...

Leagă doamnă noaptea lângă nuc,
Vin atâtea umbre de iubire!
Pasii mei de cântec nu stiu unde duc,
Ca mireasă bruma a găsit un mire.

Palme de rugină mângâie cărarea,
Între flori și rouă stau rastalmaciri
Se ridică valul,se ascunde marea
Si in barca veche-s chipuri de vampiri.

Leagă noaptea doamnă,mă întorc la mine
Ostenit de vrajba câtorva scînteii,
Un castel pe plajă dar abia se tine
Si pe far se-nșiră suflete de zmei.

Bemol

Prin toamna mea se-nsiruie păreri,
Prin toamna ta trec mângâieri de ceață,
Mireasa mea cu inima de ieri,
Mireasa mea cu suflet de verdeață.

Când toamna mea de toamnă va muri
Și toamna ta în clopôt de rugină,
Atâtea frunze se vor risipi
Si-atâta iarnă s-ar gândi să vină,

Încât cu greu se vor ivi cândva
Dovezi de ploii mărunte și amare
Si zbulciul rămas pe fruntea ta
Se va topi cu tot cu lumânare.

Prin toamna mea se tarăie păreri,
Prin toamna ta trec drumuri de lumină,
Cad frunze de rugină din tăceri
Și toate spun că frigul e de vină.

Când toamna mea de toamnă va muri
Și toamna ta pe toamnă răstignita,
Se scutură miresmele prin vii
Si ceata e de ceață amagita.

Curg lacrimi ca de dor nemărginit
În toamna mea pe toamnă ta întreagă,
Cu câtă nerăbdare te-am iubit!
Și câtă nerăbdare ne mai leagă!

Să fie ca o umbră de urmat
Și drumul tău la drumul meu să vie
Cu câtă nerăbdare să străbat!
Și câtă nerăbdare să ne stie!

Cu toamna într-o toamnă îndelung,
Iubirea mea să te găsească iară,
Cu câtă nerăbdare să ajung!
Și câte trenuri să adun în gara!

Adrian BUCURESCU

ADOLESCENȚĂ

Pe când eram adolescenți,
în România se mai citea poezie.
Adeseori zarea ardea
într-o lumină viorie.

Pașii tăi nu umblau, ci dansau,
că nu te ridici în văzduh mă miram.
Aveai, iubito, niște ochi luminoși,
la care, halucinat, mă pierdeam.

Petale de nori se scuturau,
părul tău mătăsos miroznându-l.
De-atâta dor, nu mai știam
de mine zile și nopți de-a rândul.

Ce suferință și ce plăcere,
ce de neliniște în piept!
Mai bine muream de atunci,
fără ca pacea s-o mai aștept.

Toate acestea demult s-au dus,
alte lumini ne-au frânt pe-amândoi.
Noi ținem în suflet icoane,
pământul ne ține pe noi.

PE DRUMUL GRAALULUI

Nu-mi place să merg pe drumuri bătute,
eu altfel decât alții visez;
deși sunt fragil, mai adesea
isprăvi de poveste cutez.

Uite-așa, tihnă n-am mai avut
de când am aflat de Graal.
O fi nestemată, cupă cu sânge,
izvod de smarald? O fi val?

Pentru Graal voi trece prin mlaștini
și prin codri-ncâlciți voi umbla
și voi înfrunta duhuri spurcate
până ce lamura o voi afla.

Nu-mi place să merg pe drumuri bătute,
eu alt deal aleg, altă vale.
Cu Excalibur îmi fac loc.
Ce ești? Unde ești tu, Graale?

N-ai fi vreun tărâm milostiv,
unde nimeni nu s-ar văita,
unde uiți viața de unde-ai plecat?
Oare așa Dacia o voi uita?

Patrie cu patru ochi zieiști,
tu mă-mbolnăvești, tu mă lecuiești!

STRĂJERII SFÂNTULUI GRAAL

Luceferii în Paradis tresaltă;
E ora nebuloaselor pribege
Și meteorii-așteaptă ca într-altă
Crăiască lume patimi să închege.

Potirul Sfânt clipește-n nori de aur -
E numai nestemate și lumină.
În el se zbate sânge de balaur
Din care bem întru Secreta Cină.

În juru-i se rotesc oștiri de înger
Și de utrenie toaca răsună,
Și picături de bucurii și plângeri
În Cupa Sfântă limpezi se adună.

Dar ca să se prefacă-n nemurire
Acest amestec mai așteaptă încă
O lacrimă prea plină de iubire
În stare a mișca și-o rece stâncă.

Și-atunci, Regina Cerului, Maria,
Lasă o lacrimă-n Graal să cadă,
Încât și Raiu-și clatină țaria
Iar îngerii pun mâna toți pe spadă.

De-acum, vitejii se îndreaptă-n cete
Să bea din Sfânta Cupă nemurire.
Ave Maria! Ne e dor, ni-i sete,
Primește-ne-n a Cerului Oștire!

Nu mai avem nici carne și nici oase,
Suntem doar niște amintiri frumoase.

Julien CEKU
LACUL

Războiul părea să fie departe. În sat, amintea de el doar căruțele cu refugiați de peste Prut, știrile îngrijorătoare de pe front și lipsa bărbaților satului plecați la război. Îngrijorarea era amplificată și de instalarea unei sirene cu care se făceau exerciții de alarmă aeriană. Era încă liniște.

-Tată, e adevărat că dumneata ai fost în război? Întrebă curioasă fiica cea mică, Monica.

Bărbatul își scoase căciula și își frecă încet, cu palma, fruntea plină de sudoare.

-Am fost, spuse acesta fixându-și privirea ochilor mici și ageri undeva, în gol. Poate că cei mai fumoși ani ai vieții mele a trebuit să-i dau cătăniei.

Monica îi privi cu înduioșare figura costelivă și apoi cămașa cu un singur bumb.

-Nu-mi vine să cred că ai fost în război. Ai participat la atacuri? Ai tras în cineva? Ia spune: ai... omorât pe cineva?

Bărbatul tresări. Nu se așteptase la asemenea întrebări din partea fiicei sale. Oare de ce întreba așa ceva?

-Am tras, draga mea, dar mai mult am tras în aer. Stăteam aplecat în tranșee, scoteam pușca afară și trăgeam cu ea, așa, de mântuială, în vânt, de ochii lumii.

-Deci, din ceea ce spui, ești împotriva războiului?

-Tot ceea ce vreau să spun este faptul că eu cred cu tărie că toate războaiele astea n-au niciun rost. Cel ce a văzut o dată ce-i războiul, îl va urî toată viața...

-Tată, mi-e dor de Tudor. Mi-aș dori să se întoarcă acasă!

-Matale, nea Ioane, barem stai destul de bine, îi zise lelea Floarea, care asistase la ultima parte a discuției. Ți-e fecioru bine, în siguranță, dar uite că pe Vică al meu l-o trimis în toiul luptei! Mă tot chinuie gândul, se tângui aceasta, ce-o face el sărăcuțu, acolo, la război? Nu era în stare acasă să taie o găină! Cum o săucidă el oameni?

Între timp, la fântâna din sat se strânseseră mai mulți săteni. Fiecare avea pe cineva din familie plecat la război. Toți erau îngrijorați de soarta tatălui, fratelui sau iubitului.

-Voi, fetelor, se băgă în vorbă tanti Ileana, tare greu o duceți! rosti cu milă o nevastă înaltă, osoasă, cu o față ca de cal. Sunteți tinere, ar trebui în curând

să fiți mame, dar acu' cum o să mai puteți fi? Unde vă sunt urșiții?!

-Se vor întoarce eroi cu decorații, încercă s-o lămurească Ababei, învățătorul satului, venit în locul celui vechi, plecat și el pe front; un tânăr subțirel, cu o fire bolnăvicioasă, instruit pe la lași și care din nu se știe ce motiv scăpase serviciului militar.

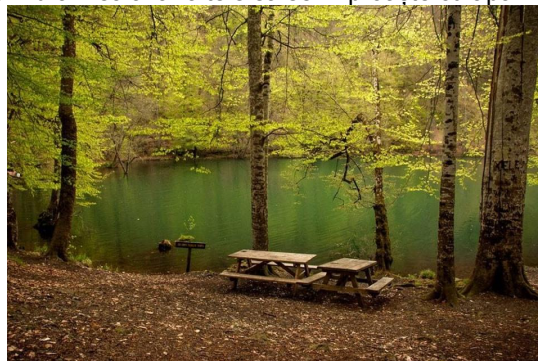
-Păi, domnule învățător și matale ți-ar fi stat bine, interveni unchiul Grigore uitându-se cu coada ochilor la acesta, să fii acolo, în loc să te ascunzi acilea, printre fuste. Doar acolo, de unde se vine cu decorații, sunt colegii matale de școală, nu?

-Deee, eu n-am dat buzna la război ca ei! răspunde acesta cu o urmă de rânjet pe buzele-i fuguiate.

-Ia uită-te la el! Mai și spune! exclamă lelea Floarea indignată adresându-li-se oamenilor adunați. Toți feciorii noștri au plecat pe front și dumnealui n-a dat buzna la război ca ei! Tremură pentru amărâta lui de piele! Usca-ți-s-ar pielea de pe tine, strigă aprinsă de mânie.

Mioara adormi adânc și îndelung în acea zi, poate mai mult ca niciodată. Soarele se înălța fierbinte deasupra satului, pe același cer albastru, fără de nori, gol.

Cel mai devreme se trezise mama sa Lisandra. Nu așteptă să-și potolească foamea care, încă de când se sculase, o rodea pe dinăuntru. Se duse la lac. Plecă împreună cu fetele din sat. Aruncară straiete de pe ele și intrară în apă. Două începură să înoate cu îndrăzneală iar altele să se împroaște cu apă.

-Oauu! Ce apă minunată!

-Eu am înghițit o gură! Îmi vine să vărs!

Ieșiră și se uscară la soare. Fiecareia îi rămase pe trup broboane mari de apă. O căutară din ochi pe Frusina. Voiau s-o vadă, s-o tragă de limbă cum a fost atunci, lângă pădurea din marginea satului. Toate fetele știau ce s-a întâmplat.

-Poate că-l iubește!

-Eu una, cred mai repede că i-a plăcut!

-Cum să nu-i placă!

Râsete. Hohote și chiuituri. Erau vesele așa cum se scaldau goale, în apă, la soare.

-Așa nu ți se întâmplă prea des! Nu ți se întâmplă nici măcar o singură dată.

Mioara se scâldea și ea. Apa clară a lacului o răcorea. Era rece. Începuse să fie numai urechi. Se scâldea până când simți că toată oboseala de săptămâni i-a pierit din trupul feciorelnic.

Celelalte fete pleacă acasă. Își apropie ochii de apă. Lacul era liniștit. Era ca și mort. Era tot așa de tăcut ca și pădurea care se întindea puțin mai departe. Numai dinspre sat, departe, se auzea larma fetelor care se apropiaseră de sat. Acolo era universul ei, satul ei. Acolo urma să plece însă, înainte trebuia să iasă din apă, să se usuce pe mal la soare, să se îmbrace.

Își din apă și simți sub tălpi pământul fin de pe malul lacului. Ciuli dintr-o dată urechea. Cine venea? Pașii erau ușori, apoi se opriră. Mai întâi a vrut să-și ia cămașa de jos, apoi se răzgândi. Cu coada ochiului văzu o secundă silueta învățătorului Ababei după niște stânci din apropiere. Renunță la îmbrăcat. Dimpotrivă, se întoarse într-o parte, în bătaia razelor se soare, ridică mâinile și își dădu capul pe spate. Părul bălai căzu în lucirea fierbinte a soarelui. Cu mișcări lente se întoarse cu fața în toată goliciunea splendidă a tinereții spre locul unde auzise zgomotul, fără a privi într-acolo. În cele din urmă se întoarse, se aplecă, își luă cămașa de ie de pe pământ și se îmbrăcă fără grabă. Nu se ascundea. Lumea în care tânărul trăia era mare. Lumea în care ea trăia era mică. Totdeauna lumea în care trăia învățătorul acesta care o spiona după stâncă, i se păruse nesfârșit de mare. Lui toate granițele i se deschideau. Cu doi ani în urmă izbucnise războiul. Mureau oameni pe front. Ardeau orașe și sate. Ardeau câmpuri și păduri. Lumea în care se putea mișca era mică dar acum devenise și mai mică. Acum era osândită să rămână aici, lângă pădurea aceasta și lângă lacul acesta. Să muncească pe brânci la câmp și să preia toate treburile în lipsa bărbaților. Acum trebuia să trăiască ca pe o insulă fără apă. Dar ce era mai rău, era că nu știa până când se va prelungi această situație fără de ieșire. Până când? Până se va termina nenorocirea asta de război. Nimeni nu știa când se va termina războiul. Acum războiul era în toi. Dar cum se va termina, nimeni nu știa, nimeni...

Dacă nu ar fi fost războiul! Dacă Tudor nu ar fi plecat! Dumnezeu! În război oamenii mor ca muștele! Niciun semn de la Tudor! În sat domnea un gol imens iar în sufletele oamenilor stăpâna deopotrivă tristețea și deznădejdea. *Ar fi trebuit să primesc o veste, ceva! Nimic! Tristețe și deznădejde era și în inima ei! Trebuie să născocesc ceva, să pun la cale ceva ca să ies din situația asta. Nu mai pot! Am dreptul la viață!*

(Fragment de roman)

Ioana CÎRNEANU – București

IUBIRI ALMINTEREA

Îmi pare câteodată că te-aud
 Și gândul tău aleargă către mine
 Deschid fereastra și aud un pui de vânt
 Și îl trimit cu gândul meu la tine
 Și am avut și-un vis ciudat,
 Iubirea noastră prea nepământească
 Părea cumva că nu s-a întâmplat
 Și ne-am uitat iubindu-ne ca niciodată,
 Apoi când luna-amară răsărea
 Prin lacrimi iar ne depăna povestea
 Și-mi amintea cât m-ai iubit cândva
 Și de iubirile ce-s scrise-alminterea...

AMAR

E greu să cântărești amarul
 Când bunătate nu ai prea avut,
 Ai tot luptat și ai dus greul
 Ce frate ți-a fost scris de la-nceput,
 Te-ai străduit să-ți fie clipă anul,
 Când în secunde timpul te-a durut
 Și ai zâmbit când prea crunt dorul
 A plâns în tine visul neîmplinit,
 Te-ai ridicat cât să zărești limanul
 Și-ai pribegit pe drumuri ce te-au rupt,
 Te-oi odihni tu, suflete, sărmanul,
 Când Domnul va afla cât ai iubit...

Loredana ȘTIRBU**Nuditate**

Mi se deșiră
toate regretele

îmi plăcea să le știu
aliniate
cuminți
pe firul acela subțire
al amintirii

a trebuit să fi tu
cel care să-mi sângerezi buzele
să-mi rupi învelișul
să rămân așa...
cum eram la începuturi

să am la gât
doar șiragul acela
cu regrete

nuditatea asta
sufletească
este cea mai cumplită

nu mai am
nimic al meu
nimic...
de vânzare

Existențial

durerile mele
sunt cuiele
din patul fachirului
nu le-aș da pe nimic

uneori avem mici
dialoguri tainice
despre lume
despre viață

din cauza lor
îmi pun întrebări ...
unde se duc zilele
și nopțile

ce se întâmplă
cu gândurile
și vorbele spuse
de ce oamenii mor

e ciudat să spuna asta
durerile mele
cuietele mele
de azi nu mai dor.

Mircea POPESCU**Noiembrie**

Ce trist îmi bate-n gânduri
Noiembrie cel ruginiu și mut!
Și parcă toată frunza plânge
Seninul renăscut din margine de lut.

Eu trec nepăsător, ca ieri,
Ducând prin vis culoarea până-n toamnă
Noiembrie m-așteaptă în amurg
Și-n mine asfințitu-și toarnă

Voi mai rămâne încă o clipă
Lângă copacii ce-au crescut din lut
Ce adânc îmi curge peste tâmplă
Noiembrie acela de demult...

Drumul

pe drumul acela pietruit,
cu stele,
am încercat s-adun sentimente.
Pe drumul acela, iubito,
am vrut să-ți chem
depărtarea,
uitată demult
în miezul de stele.

Căutare

am căutat un loc undeva
 între strigătul păsărilor
 să înțeleg de unde vin
 glasul cuvintelor...
 am așteptat între două stele
 rezemate de frunte cerului
 și-am căutat raza de soare
 coborâtoare a destinului...
 ți-am căutat, iubito,
 culorile amintirii,
 de dincolo de întuneric,
 din necuprinsul memoririi...

Pastel de primăvară

Întorceam spre primăvara din suflet
 Aceste cuvinte chemate de tine,
 În urmă-mi se-nchid pașii grei, de umblet,
 Iar timpul mă strigă-n suspine.
 Așteptam amintiri rupte de undeva, din demult,
 În înfrunzirea care-mi apasă pe tâmpile,
 Iubito, această strigare-i tumult,
 E primăvara care-n freamăt se umple!

Veneam spre primăvara noastră, de iubire,
 Ținând în mâini azurul, ca pe-o floare,
 Mă-nconjură ninsoarea florii-n devenire,
 Ce-mi aducea, candid, o altă așteptare
 Și-nțelegeam atunci de ce e primăvară
 Când iarăși încercam să te ascult,
 Căci iar prea multă floare se coboară
 În părul tău și parcă nu-i prea mult...

Uitare

mi-am uitat sentimentele
 în roua
 dimineții,
 acolo unde iarba
 era inundată
 de privirea ta
 crescută din ape...

Tablou

Mi-am strivit privirea de
 albul florii de primăvară
 acum nu mă mai cheamă
 îndepărtata ploaie dinspre seară

totul a rămas de mult tăcut
 ca o priveliște renăscută în noi
 mi-amintesc doar zborul păsării
 ce-a murit pentru clipa de apoi

când voi încerca să-nțeleg
 diferența dintre aripă și zbor
 atunci când voi dori să o descopăr
 aici sau poate dincolo de nor...

Mirela ȘOIMARU – București

NU MAI CUMPĂRA ILUZII!

Nu mai cumpăra iluzii
 de la viață, de la lume,
 căci, de fapt, hrănești himere
 ce-ar putea să te sugrume!

Dacă inima vreodată,
 ar putea ceva să spere,
 s-ar opri, înspăimântată...
 în secunde efemere...

Nu mai savura cuvinte
 ce-s ca spuma trăitoare,
 ci admiră și iubește
 viața cea fermecătoare!

Nu mai cumpăra iluzii,
 ele sunt distrugătoare...
 Fă din sufletul tău templu,
 căci cu-o viață ești datoare!

AMINTIRE SÂNGERÂNDĂ

Te am și azi la mine-n gând,
 Chiar dacă-n noi se face seară!
 Erai minunea pe pământ
 Ce niciodată n-o să piară!

N-ar trebui deloc să doară
 De scade-al dorului avânt...
 Te am și azi la mine-n gând,
 Chiar dacă-n noi se face seară!

Flori ofilite, rând pe rând,
 Se scutură în miez de vară...
 Doar amintireasângerând,
 Se naște cu aripi de ceară!

Te am și azi la mine-n gând!

grafică de prof. Elena DODIȘ

PUȚINE ORE

Au mai rămas puține ore
Până ne-om spune bun-rămas!
De-acum, numai în amintire
Vom face câte un popas!

Și vom gusta numai parfumul
Acelei flori de mucava...
Captivi în iernile-ngheteate,
În țurțuri noi ne-om transforma!

Ne-om înclina smeriți la vântul
Cu adieri de renunțare,
Știind că-n hăul mut din beznă
Va fi amar sau nepăsare!

Au mai rămas puține ore...
Stele pe ceruri se ivesc,
Apoi ne-om pierde fiecare
În noaptea gerului lumesc...

ANI GRĂBIȚI

Mă uit la anii mei grăbiți
cum trec...așa rătăcitori,
de parcă-s norii zdrențuiți
de-atâtea ploi și de ninsori!

Mă uit la anii mei grăbiți,
încă prin viață călători...
Se sting încet, se sting trudiți,
de parcă-s roua de pe flori!

Mă uit la anii mei grăbiți
ce par jucați la o ruletă...
Se duc așa de puștiți,
iar sufletul îi tot regretă!

grafică de prof. Elena DODIȘ

Petruța PETRE

Iubito

Iubito, din ochii tăi se naște toamna
Azi am văzut-o cum cerșea
Și cum privea cu jind spre tine
Din arămiul ochilor să-ți ia.

Iubito, revarsă ochii tăi spre lume
Și umple-o de culoare și frumos
Căldura lor va încălzi inimi nebune
Secate de iubiri pierdute și de dor.

Iubito, stai acum numai cu mine
Și lasă toamnă, las-o să se ducă
De astăzi ești a mea minune
Iar toamna rece-i numai o nălucă.

Iubito, întoarce chipul către mine
Priveste-mă și spune-mi "te iubesc".
Mă rătăcesc în vise lângă tine
Și-ascult pierdut la glasul-ți îngeresc.

Iubito, tot mai aproape te doresc
Învăluie-mă-n sufletul tău cald
Și-am să-ți șoptesc în taină "te iubesc"
Când va foșni ușor al poalei fald.

DACĂ...

Dacă-aș putea, ți-aș pune-n palme stele
 Ți-aș spune te iubesc în fiecare zi
 Ți-aș lua din gânduri negurile grele
 Și ți-aș da libertatea de-a iubi.

Dacă-aș putea, te-aș învăța anume
 Să speri și să iubești acum din nou
 Să îți porți zâmbetu-ngeresc prin lume
 Și să devii, minune, al inimii mele ecou.

Dacă-aș putea, te-aș lua acum de mână
 Ți-aș asculta bătaia inimii de dor rănită
 Ți-aș șterge lacrima din vreme de furtună
 Și-apoi ți-aș da curajul să te lași iubită.

Neiubirile

Eu mă gândeam la tine pierdută în visare
 Tu tăceai și te cufundai în uitare
 Toate trec, mi-ai spus într-o zi
 Și niciodată n-ai să ști
 Cât te-am iubit
 Dacă am suferit
 Cât am luptat
 Dacă am iertat.
 Le lăsăm pe toate să treacă mult prea ușor
 Suferim cu sufletul ars de dor.
 Renunțăm la luptă și ne declarăm învinși
 Strângem din dinți cu ochii închiși.
 Ne ștergem lacrimile sărate
 Renunțând la iubire, renunțăm la eternitate.
 Și nu știm
 Că încet, încet, noi murim.
 Ne rătăcim.
 Pierim.
 Și timpul trece: tic-tac!
 Iau sufletul meu și al tău și-l refac
 Modelat într-o floare de mac...
 Purtată de vânt
 Între cer și pământ
 Bocet și cânt...

Ion COJOCARU**DE LA NISTRU PÂN-LA MARE**

Într-un colț de rai, odată,
 Când eram la început,
 Dumnezeu ne-a strâns grămadă
 De la Nistru pân-la Prut.

Ne-a-nvățat ce e iertarea
 Și iubirea între frați,
 Și ne-a spus, că asta-i țara:
 De la Nistru - la Carpați

Și ne-a dat la toți o limbă
 Dulce și fermecătoare -
 Limba noastră cea română
 De la Nistru pân-la mare.

Noi, în semn de mulțumire,
 Pentru totul ce ne-a dat,
 În biserici cu credință
 Și iubire ne-am rugat.

Însă oameni, fără milă,
 Din pământul nostru-au rupt,
 Și-a venit hoardă străină
 De la Nistru pân-la Prut.

Ne-au prădat țara străbună.
 Au fost duși și deportați -
 Lume pașnică și bună
 De la Nistru - la Carpați.

Până azi durerea-n suflet
 Și în inimă o simte -
 Se adună lumea noastră
 Și se chinuie să cânte...

Din străfundul ei de suflet
 Plâns nestăpănit doinește,
 Din puțină, ce mai este,
 Frumos cântă românește.

Tu, cel care-ascuți cantarea
 Unui neam ce-a chinuit,
 Nu uita, ce preț de lacrimi
 Pentru asta s-a plătit!

Voi, cei, care ne închideți
 Școli, ziare, grădinițe...
 Vă dați seama, câte lacrimi
 S-au vărsat în suferințe?!

Azi eu nu m-alătur vouă,
 Celor ce ne ignorați!
 Nu-mi călcați mormântu-n care
 Mi-s străbunii îngropați!

Căci avem și noi mândrie,
 La fel suntem patrioți!
 Și vrem pace, vrem unire,
 Și-nțelegerere-nre toți!

Vrem să fie-această țară
 O grădină-nfloritoare,
 Unde are loc să crească
 Orice floare!

Nume fișier: META_MAI-IUNIE_2020
Director: C:\Users\Const. Miu\Desktop
Șablon: C:\Users\Const.
Miu\AppData\Roaming\Microsoft\Șabloane\Normal.dot
Titlu: numărul
5 LEI
Subiect:
Autor: Const. Miu
Cuvinte cheie:
Comentarii:
Data creării: 1/20/2020 4:38:00 AM
Număr de revizie: 54
Ultima salvare : 5/17/2020 10:54:00 AM
Ultima salvare făcută de: Const. Miu
Timp total de editare: 160 Minute
Ultima imprimare pe: 5/17/2020 10:56:00 AM
Ca la ultima imprimare completă
Număr de pagini: 12
Număr de cuvinte: 5,285 (aprox.)
Număr de caractere: 30,130 (aprox.)